

plar af Østensøslågers Værker i Handelen, men om Thorvaldsens Statuer kan det vel siges, at der er ikke flere Afbildninger i Gibs eller Biskuit i Handelen; men fordi der ikke gives Afbildninger i Gibs eller Biskuit, kan der maaskee være fotografiske Afbildninger, og just denne Sondring mellem Afbildninger i samme Kunstart og Afbildninger i en forskjellig Kunstart blev voteret ud af de foregaaende Paagrafer. Om vi dernæst alene ville holde os til Afbildninger ved Tegning, saa kan man dog sige: Ja, der er Xylografier, men ikke Lithografier, Lithografier, men ikke Kobberstik, eller, der er to Kobberstik, hvoraf det ene giver mig Billedet i overordentlig stort Format, medens det andet er udført efter en saar reduceret Maalestof, at jeg vel faaer en Forestilling om Figurnes Gruppering paa Materiet, men at jeg ikke engang kan bedømme Tegningen, og naturligviis falder i ethvert Fald Koloriten, Belysningens Virkning, aldeles bort. Det Anførte er netop det, der gjør en stor Forskel. Som sagt, anseer jeg ikke Sagen for at have en saar stor praktisk Betydning, og jeg skal derfor ikke kæmpe for, at de 10 Aar blive staaende. Naar Kunstnerne sætte Priis paa de 30 Aar, tabe vi Andre ikke Meget derved; men jeg vil nedlægge en Indsigelse imod at betragte disse Forhold som eensartede; thi der kan komme nye Spørgsmaal, ved hvilke man kunde ville lægge den samme Synsmaade til Grund, f. Ex. Spørgsmaalet om Strafftyligheden af Afbildningen af et Kunstværk. Siden jeg nu er kommen til at gjøre Indsigelse mod Noget, der er blevet sagt med en vis Styrke, og dog ikke havde nogen ubetinget Vægt, skal jeg ved Siden deraf heller ikke undlade at bemærke, at jeg finder det meget rigtigt at drage Analogi fra andre Lande, hvor man har Erfaringen for sig, og jeg har ikke Noget imod at drage Analogi fra Tydskland, thi netop med Hensyn til Handel med Kunstens og Videnskabens Frembringelser, har man i Tydskland en ganske overordentlig Erfaring; man forstaaer der meget bedre, end her at faae Penge ud af en Forfatters eller Kunstners Virksomhed. Naar det imidlertid blev sagt, at det vilde være Barbari, om vi bleve staaende tilbage, og der blev talt, som om det var en Uressag at gaae ligesaa

langt, og at det var et Mærke paa Civilisationen at sætte en vis bestemt Tidsgrænse, da vil jeg sige, at det er Noget, der maa være Gjenstand for en besindig Beregning, men det er ikke et Maal for Civilisationen. Der blev omtalt, at i Frankrig havde Fleertallet i en Kommission udtalt, at Grænsen for literair Eiendomsret skulde være evig. Sligt er ikke Andet end et Mundsvær. De samme Medlemmer af denne Kommission ere tildeels Regjeringsmedlemmer; de forbyde ikke Forfatteren at sende sit frie Ord ud i Verden; nei, de sige til ham: Forfatter, Du skal kunne lade dine Værker trykke, saa ofte Du vil, men først maa Du lade dem censurere. Det har ikke faa Meget paa sig med Civilisationen andetsteds.

Ordføreren: Jeg troer dog at burde bemærke, at den sidste Øtring ikke kan være rettet til mig, da jeg ved at omtale den franske Kommissions Fleertal og Mindretal udtrykkeligt udtalte, at jeg antog, at dette Sidste var den besindige Deel af Kommissionen. Det er ikke noget Dieblil saldet mig ind at ville være Forkæmper for den Anskuelse, at artistisk og literær Eiendom skulde stilles fuldkomment lige med almindelig Eiendom. Det var der i den ærede sidste Talers Foredrag, som jeg endnu bør sige et Ord om. Jeg skal ikke længer tale om Wessiden for Kunsten og Litteraturen, men sige et Ord om den anden, den praktiske Side, om Fordelen. Den ærede Landsthingsmand betragter den Fortælling, som en Kunstner kan høste ved Gjengivelsen af sit Arbejde ved Lithografi, Kobberstik osv., som noget meget Ukædeligt, som Noget, der ikke har synderlig praktisk Betydning. Dette staaer i høi Grad i Strid med, hvad den ærede Indenrigsminister igaar med Rette udtalte, at §. 2 i Loven er netop Sagens praktiske og vigtigste Side. Til denne Tanke har saavel Udvalget sluttet sig som ogsaa jeg igaar som Ordfører, og jeg troer, at den ærede Landsthingsmand tager overmaade meget feil, naar han sætter denne praktiske Side saa lavt. Ja vel er det saa, at i vort Fædreland er efter Kunstens Vilkaar i Dieblilket det første Salg, Afhandelsen af Kunstværket selv, det Væsentligste for Kunstneren; men allerede nu har dog ogsaa den anden Side sin